

Hep Sevdim Nihayetinde Kendimi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mart 2021

Hangi düş'ün günahısın en çok da sebepsiz bir yangına mahal veren hangi düş'ün g/örüntüsünde saklısın?

Dualar ettiğim gecenin karameline doymayan acılar güzergâhında yeminlerimi bozdum da geldim huzuruna en çok mevsimsiz gülüşlerini sevdim içimdeki hengâmenin.

Yalnızlık idi bana göz kırpan ve eşref saatinde yenilgilerimin kekremsi tadına vakıf oldum pişkin gölgelerin ve sebepli sebepsiz seğirten düşlere kucak açtım.

Yetimliğim makamında saklıydım ve akıl karı olmayan bir aşka yelken açmıştım vakitsiz bir ölümdü madem ertelediğim fukara ruhumda saklı o hazineyi sundum ben satırlara rahmet diye çünkü misafiri idim cihanın çünkü peşine düştüğüm aslında kendi kuyruğumdu bu yüzden durduk yere ihanet ettim içimde saklı yetime.

Renkler solan kimi zaman.

Kindar gölgeler en çok yaftalar haykıran.

Göğün her miliminde saklıydı oysa aşk elbet en çok da içimdeki kıvılcım iken müsebbibi bunca yalnızlıkla kıyama durduğum her gece b/ölündüğüm satırlarda bir şiire meylettiğim zaman zaman ve şifası idi yüreğimin her d/okunduğumda sayfada asılı kaldığımın ertesi sessizce tavaf ettim evreni.

Sancılı yüklemeler saklıydı mevsimin teninde.

Titrinde ne varsa ömrün kaderdi madem hükmeden karşı gelmeden öğüttüm içimi içli bir dizede yatıya kalmak ne ki? Ben çoktan fasiküllere yığıştım içimdeki matemi ve mahremi elbet d/okunulmaz bildiğim her cümle can buldu kan buldu yaşlarla büyütürken rahmeti ve dingin bir ömre özlem duyarken dirhem de acımadı insanların içi.

Acılamak değildi paye verdiğim ne de acındırmak sadece açıldırılmak istedim dünyanın gidişatını.

Önce susmuştum.

Şimdi ise kalemdi suskunluğumu dindiren.

Kale duvarlarında saklıydı dünün ruhu ve kalemimi mabet bellediğim ve koştüğüm yokuşlarda acıyla hemhal bazen de boşa düştüm ne de olsa kimlik numaram kayıtlı değildi hüviyetimde bu yüzden alı al moru mor düşler karardı bir gecede ve pembeleşen göğe konuk oldum en çok da İlahi bir ışık iken beni kendine çeken bu yüzden her düştüğümde yeniden doğruldum ve her hücumda yeniden doğdum. Canım yandıkça büyüdü içimdeki metanet ve hüzünlü kalbimi tek sevdi Yaratan bu yüzden acılarla beslendim ben ve semirdi yüreğim.

Daha çok sevebiliyordum madem dayanılmaz bir coşkuyla adeta kanatlandı ruhum ve gördüm ki aslında yanan içimde saklı bir neferdi acının biçtiği satırlar ve İlahi Aşkın telaffuzu ile ne kadar dokunulmaz olduğuna kanaat getirdim sevginin.

Daha çok sevmekti yanmaya denk düşen.

Dökülen her zerremdi bir o kadar yeniden inşa ettiğim mabet.

Her kıyımda daha yakındım kıyama.

Her şerde ise hayır vardı ve asla hayır, diyemediğim sunumu kaderin ve onay alansa içimdeki acının sağdııcı olan kalemdi ve tutulan dilim çözüldü yavaş yavaş ve işte yol alıyordum elbet bende saklı olan ulaşılmaz olduğunu sandığım cennete.

Bir hece ise firar eden ve işte o, bendim.

Şakıyan bir ses idim madem.

Sevense tek hece.

Saygınlığın ilk şartı idi duruşuma sadık kaldığım bir ömür ve d/okunulmazlığıma şerh düşen sadece aşk idi.

Öykündüğüm neydi de ölümlü bedenler teğet geçiyordu içimdeki sağanağa?

Öldürdüğüm nefsim üstelik nefesim yettiğince daha çok sevebildiğimi biliyordum madem...

Birileri fısıldadı kulağıma:

“Bencil ol sen de ve sadece kendini düşün.”

Kendini sevmekle eş değer miydi yani ben-merkezcil bir ültimatom ile herkesi yok saydığım ve kendimi üstün gördüğüm?

Sevdim elbet sevdim kendimi ki ilk günden beri buna zaten vakıf olmuştum lakin daha iyi ve daha da doğru bir insan olmanın ölküsü saklıydı içimde bu yüzden vicdanımı eğittim ve İlahi Işık sayesinde aydınlığım büyüdü.

Herkesten farklı idim ya da değil lakin ruhumda ve sevgimde kat izi yoktu çünkü doğaçlama idi yaşadığım ve yaşattığım her duygu en çok da aşkın yansıttığı her farkındalık ile direncimi ve dirayetimi saklı tuttuğum çünkü aşk idi benim adım ve aşkar aşk ile açtım defalarca ve soldum da bu yüzden rahmetle büyüdü içimdeki cennet ve en çok yokuş yukarı koşmayı sevdim çünkü en tepeye ulaştığımda gördüğüm manzara adeta kainatın iz düşümü idi.

Hiçliğimle zirvede.

Aşkımınla her şey olabildiğim.

Var olduğum kadar da yoktan var eden tek Güç idi taptığım bu yüzden aslı kaldığım o boşluk aslında kiblemdi ve merkezim ve işte çoğaldığım günbegün ve çoğalan bir aşkın mertebesinde saklı bir kuş gibi tüm kâinatı kuş bakışı tavaf ettiğim ve Araf'ta kaldığım her saniye daha da çok yaklaştığım sonsuzluğun coşkusu ile d/okudum da d/okudum ruhumu ve teslimiyetimle huzura kavuştum üstelik yaşarken buna haiz olmuştum ve ölümsüzlüğü aşk belledim; aşkı da sonsuzluk üstelik çektiğim tüm acılar sayesinde kalmıştım ayakta üstelik herkesin yok saydığı göçmen ruhumla nihayetinde varmıştım aşkın ve huzurun coğrafyasına...